

✦ A MÁGIA RABJAI I. ✦

*Tiltott világok
találkozása.*

KITASZÍTOTTAK

fine
selection

A M I R A S T O N E

A M I R A S T O N E

KITASZÍTOTTAK

+ A MÁGIA RABJAI I. +

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

Első fejezet

RAY

ISMÉT ARCCAL A FÖLDÖN TALÁLOM MAGAM. A számban sár íze keveredik a vérével. Miközben a könyökökre támaszkodva próbálok felállni, a fájdalom szétárad a testemben, és hangosan felnyögök. A térdem megcsúszik a latyakos talajon. Igyekszem összeszedni magam, amíg az ellenfelemet bömbölve élteti a tömeg. Négykézláb állok, a karom remeg. Zihálok. Gyűjtöm az erőt, hogy felkeljek, ám ekkor váratlan csapás ér. Üvöltve vágódom hátra. Valami reccsen, és a levegő egy pillanatra bennem reked. A derekamat markolom, úgy próbálok kivenni a fölém tornyosuló Vörös Óriást. Alig látok a szemembe hulló esőcseppektől, a belefolyt sártól, csak a kétméteres férfi körvonalai rajzolódnak ki előttem.

Az ellenfelem felnevet.

– Ennyit bírtál, te utcapatkány?

A tömeg éljenezve felzúg. Még több vért követelnek.

A Vörös Óriás lelkesen megdöngeti meztelen mellét, mire a közönség egyre hangosabban kántálja a nevét. Tudom, ma csak a pénz miatt vagyok itt, és a megállapodás szerint hagynom kell őt nyerni,

mégis dühít, hogy ilyen csúfos kudarcot vallok. Még csak lehetőségem sem volt a közelébe jutni!

Fáradtan fekszem a földön, várom a kürt hangját, ami a küzdelem végét jelzi.

A Vörös Óriás vicsorogva áll felettem. Fekete szövetnadrágja a combjára tapad, hegektől csúf felsőtestén az izzadság keveredik az esőcseppekkel.

Merev tekintetéből arra következtetek, már elhangzott a jel. Valamit sziszeg összeszorított fogai között, de nem értem, bár próbálom kiszűrni a hangját a tömeg zajából.

Ekkor a férfi újra lendíti a lábát, és hiába hemperedem félre, az oldalamba rúg. A levegő kiszökik a tüdőmből. Próbálom elkerülni a támadását, de nem megy.

Percek óta a földön vagyok, nem küzdök, ő mégis tovább rugdos. Úgy tűnik, nincs tisztában azzal, hogy ez nem egy élet-halál küzdelem, és nem megengedettek a súlyos sérülések. Élvezettel kínoz.

A tömeg egyre jobban biztatja. Lehet, a kürt mégsem szólalt még meg?

A Vörös Óriás ekkor lehajol, és vaskos karjával megragadva, könnyedén felemel, majd egy mozdulattal a földhöz ken.

Egy pillanatra elsötétedik körülöttem a világ, és semmit sem érzek.

Csak Tiiu arcát látom, lágy mosolyát, a képet, ahogy aggódva vár rám otthon.

Ekkor valami megváltozik...

A fájdalom hirtelen elszáll a testemből, izmaim életre kelnek, és különös, bizsergető érzés tölt el. A vérem forrni kezd.

Amikor újra feltekintek, a sötét éjszakában az aláhulló esőcseppek lelassulnak, a víz aprót sercenve csapódik izzó testemhez. Felállok. Az ellenfelemre tekintek, akinek mozgása szaggatottá válik,

lustán emeli lépésre a lábát. Körülnézek. A tömeg mozdulatlanak tűnik. A torz arcokat megvilágítják a kövekkel kirakott tér négy sarkában elhelyezett máglyák. Az olajjal átitatott fahasábok lángjai merrev fénycsóvát alkotnak.

A küzdőtér szélén a ketrecmester a rozoga állványán ül. Nincs a kezében a kürt, csak a könyökére támaszkodva vár, ő sem mozdul. Hagyta volna, hogy a Vörös Óriás félholtra verjen!

Mordulva pördülök vissza az ellenfelem felé. A férfi az erejére alapozta a technikáját. Szívós és tapasztalt harcos, de lassú. Nehéz bakancsára már vastagon rátapadt a sár, még jobban gátolva a mozdulatait.

Lépek egyet felé, mire hirtelen minden visszatér a normál kerékvágásba. A tömeg hangja megcsapja a fülem, és a Vörös Óriás kidüledt szemmel hol rám, hol a földre tekint, ahol az előbb feküdtem. Döbbenetét gyorsan váltja fel a düh.

– Te kis féreg!

– Gyere csak! – biztatom.

Ujjait ökölbe szorítva támadásba lendül.

Hátrálok. Elhajolok az ütése elől, engedem, hogy a közelembbe kerüljön, hadd érezze, még mindig ő van fölényben. Vadul újra és újra lecsap, és habár a mozdulatai esetlenek, csak az utolsó pillanatban hajolok el. Egyre nehezebben kerülget, morgása lihegő szuszogássá válik. Amikor pedig megcsúszik, megrogyasztva a térdem egyenesen a gyomrába vágok. Hatalmas zsírtömeg rezdül meg az ökölöm alatt, de a férfi meg sem inog.

Rám mordul.

Üt, de kitérek, és újra hátrálni kezdek. Lépésről lépésre a küzdőtér széléhez közelítek, és amikor elérjük a határt jelölő köveket, lebukok. Átcsusszanok a karja alatt, és ismét beviszek egy kemény ütest, ezúttal az oldalába.

Ekkor már felüvölt.

Meztelen talpammal könnyedén mozgok a felázott talajon, aprókat pattogva váltogatom a súlypontomat. Nem hagyok időt neki: mielőtt megfordulhatna, térdhajlaton rúgom. A Vörös Óriás lába összecsuklik, fél térdre esik.

Már nem érdekel a ketrecmester utasítása, teljes erőből vágom orrba, mire a férfi súlyos fadarabként zuhan a sárba.

Lihegve állok meg felette. Nem akarok hinni a szememnek.

A tömeg egyhangúan felmorajlik, az ovációt köpködések váltják fel. Ahogy az emberek lassan elszállingóznak, a csalódott, dühös hangok is elmaradnak, de én még mindig csak állok, és elképedve meredek az ellenfelem testére. Vége.

Hibát követtem el. Csak magamat kellett volna védenem, hogy ne szerezzek súlyos sebeket, és addig kihúzni a harcot, amíg a ketrecmester megfújja a kürtöt.

Felnézek az emelvényre, de az már üres.

A ketrecmester a felépítmény alatti roskatag asztalnál ül. A legjobb barátom, Matu, fülig érő vigyorral az arcán áll mellette.

A heverő testet átlépve feljük indulok.

A ketrecmester a szemét dörzsölgetve vár. Vékony alkata, foltokban borostás, ráncos arca, rothadó fogai és egérrágta, földig érő barna kabátjának köszönhetően bárki csak egy éhező öregembernek gondolná. Az idegen városokból érkező harcosok mindig nagy tiszteletben álló, fényűző életet élő embereknek festik le a Ketrecek vezetőit, hiszen ők biztosítják az alulfizetett munkásoknak a harmadik legjobb szórakozást. Az első kettő a szesz és a nők. Azt nem is említve, hogy Szabad Föld összes valamirevaló férfiája legalább egyszer megméretteti magát. Azok, akik jól harcolnak – mint én –, állandó

résztvevők lesznek, de most úgy érzem, hibáztam, és ennek következményei lesznek.

A ketrecmester a tekintetét rám emeli. Ijesztően szürke, már-már fehér a szeme, írisze teljesen egybeolvad a pupillájával, aminek látán mindig kiver a víz.

– Mester. – Egy fejbiccentéssel köszöntöm a férfit.

Nagyot sóhajt. Csalódottnak tűnik.

– Ray. Ma este több pénzt hoztál a konyhára, mint máskor egy hónap alatt, de keresztbe húztad a tavaszi ünnepségre tervezett küzdelmet. Nem ezt beszéltük meg.

Keserűen nyugtázom a korholó szavakat. Nem szeretek megalázkodni, de függök ettől a névtelen alaktól, és a csodás győzelmem iránt érzett megdöbbenésemet hamar megbánás váltja fel.

– Nem hittem, hogy győzök.

A férfi arcára veszélyes vigyor ül ki, és hátradőlve végigmér. Tekintete hosszan elidőzik rajtam, mire észbe kapva fájdalmas grimaszt öltök, azt a látszatot keltve, hogy szörnyen fáj minden tagom, pedig éppen csak sajgok.

– A Vörös Óriás a keleti részek legjobb harcosa, terveim voltak vele, és nagy bevételt reméltem tőle.

– Ha ez nagy harcos volt, akkor téged átvágtak, öreg – szól közbe Matu.

A ketrecmester lesújtóan pillant rá, majd válaszra sem méltatva kézbe vesz egy kövér erszényt, és abból egyesével kezdi el leszámolni a nekem járó értéket egy kisebb rongydarabra.

– Nesze, vidd!

– Ez huszonnégy klit – méltatlankodik Matu. – Maga nem látta, mit csinált odabent? Hol volt a szeme? – Dühösen összemarkolja

a pénzt, és vaskos karját megfeszítve a ketrecmester felé hajol. – Ez legalább a dupláját éri, ha nem többet. Ugye, Ray?

Matunak igaza van, de a tekintetem találkozik az öregével, és ez hallgatásra késztet. Itt ő a főnök.

– Válaszolj! – biccent Matu felé.

Ledermedek. A ketrecmester megrovó pillantásából tudom, hol a helyem. Az öreg mindig pontos számításokat végezve, hetekre előre eltervezi a küzdelmeket, és ebben a tisztességtelen játszmában én vagyok az ő titkos fegyvere. Ha a küzdők erejét felmérve úgy ítéli, hogy neki nem tetsző lesz a végkimenetel, akkor jövök én, és kedve szerint nyerek vagy veszítek. Most először nem azt tettem, amit kellett volna, és ezzel kockáztattam kiváltságos pozíciómat.

A fogaim összeszorítva tűröm az igazságtalanságot.

– Menjünk – szólok oda Matunak.

– De Ray, ez...

– Azt mondtam, menjünk! – A hangom felemelve a szavába vágok, majd tisztelettudóan meghajolok a ketrecmester előtt.

Megjátszott bicegéssel a piac irányába indulok. Matu mellém ugrik, és gyakorlottan a hónom alá nyúl, hogy megtartsan. Ráhagyom. Neki nem esik nehezére, mivel fél fejjel magasabb nálam, sokkal vállasabb, testesebb alkatú is, ennek ellenére még egyszer sem sikerült legyőznie. A technikája kiforratlan, és sosem méri fel az ellenfele gyengeségét.

– Fogd! – nyújt felém egy kis bőrtömlőt. – Ettől majd erőre kapsz, utána mehetünk a bordélyba. Egy ilyen győzelem után megérdemled a kényeztetést.

Átveszem, mert azt hiszem, szesz van benne, de amint megoldom a tömlő száját, megérezem az ismerős, kesernyés illatot.

– Ez rinkot?

– Igen.

– Hogy szerezted?

– Valamelyik nap otthelyezették az üstököt, én meg megcsapoltam a maradékot – büszkélkedik.

A bányákban, munkakezdés előtt rinkotot kell inniuk a munkásoknak. Fiatal fiúk és nők mérik a meleg, sűrű és barna folyadékot, de mindig van velük legalább egy őr, és a mennyiségre szigorúan figyelnek. Apám is a kőfejtőben dolgozott, viszont ő mindig kiöntötte, anyánk kérésére. Fogalmam sincs, mi van benne, de anyám azt mondta, fokozza a férfierőt, a gyorsaságot és a jókedvet, de rövidíti is az életet, és pusztítja az elmét.

Dühömet elfojtva nyomom vissza Matu kezébe a rinkotot.

– Tudod, hogy ezt nem iszom meg.

– Szarabbul festesz, mint a trágyával teli sár, amit a cipőmről vakartam le. Szükség van rá.

Többször kértem Matut, hogy ő is öntse ki, de az első próbálkozásakor egész nap verejtékben úszott és remegett. A második alkalommal már össze is esett, azóta pedig nem próbálta megtagadni magától.

A rabja lett, akárcsak a többi munkás. Ha pár napra be is zár a bánya, a mérőhelyek akkor is működnek.

Bosszúsan megcsóválom a fejem, mire Matu elhúzza a száját.

– Fogadni mernék, ha a küzdelem előtt ittál volna belőle, azonnal kiütöd a Vörös Óriást.

Kijelentése hallatán gyanú ébred bennem.

– Te harcoltál már ezzel?

Habozik a válasszal.

– Még nem, de ki fogom próbálni. Sok pénzt nyerhetnék.

– Ebből napi egy adag is káros, nemhogy kettő. Eszedbe se jusson ilyen örültség!

A vállát megrántva zsebre vágja a visszacsomózott tömlőt, és újból belém karol.

– Gyere, elkísérlek a Fény Házába. A szajhák majd rendbe tesznek.

– Megígértem Emmának, hogy besegítek az ivóban.

– Ilyen képpel be sem engedne. Majd én megyek segíteni, te inkább pihenj. A Vörös Óriás jól elbánt veled, szerencséd, hogy az ünepség miatt három napig nem kell a bányába menni.

Fogalmam sincs, hogyan festhetek, jelenleg teljesen élenknek érzem magam.

A Fény Háza csak két sarokra van a Ketrectől, távol az ivók és a piactér zajától. Azon ritka bordélyok egyike, ahova nem mindenki teheti be a lábát. A lányok szépségéről énekeket dalolnak, és még ha valakinek van is elég pénze, hogy megfizethessen egy-egy éjszakát, akkor sem biztos, hogy kinyílnak előtte az ajtók. Lady Alasa körültekintően válogatja meg az ügyfeleket. Ha a lánynak szerencséje van, a férfi egy életen át gondoskodik róla.

Engem is csak azért engednek be, mert anyám volt az egyetlen olyan szajha, aki értett a gyógyításhoz, és a lady az életét köszönheti neki. Lady Alasa lányaként szerette őt, ezért ajánlotta fel nekem is a segítségét. Egy-egy küzdelem után bármikor kipihenhetem magam a bordélyban, ahol tiszta fürdővizet, élelmet, ápolást és persze kényeztetést is kaphatok. Ezenfelül a lady előszeretettel őrizgeti a Ketrecben megkeresett pénzemet. Elővigyázatosságból tartom nála a klitjeim nagy részét, mert ha valami történne velem, akkor neki kéne Tiiuról gondoskodnia.

Apám sosem árulta el, mivel fizetett a ladynek anyámért, ugyanis ő is csak egy egyszerű bányász volt, mint én. Anyám viszont kiemelkedett a szépségével. A nap gyermekeinek minden jegyét magán viselte, amit Tiiuval mi is örököltünk.

Az örömház aijtájában Matu elenged, és zavartan zsebre dugja a kezét.

Nem szokott így viselkedni.

– Mi van? – kérdezem.

– Az a helyzet... – kezdi idegesen, és végigsimít rövid, koszos haj-tincsein. – Már rég el akartam mondani valamit. – Nagyot lélegzik, és a forró, esőtől párás éjszakába bámul.

– Bökd már ki!

– Apa leszek.

– Cseszd meg! – szakad fel belőlem. – Mondd, hogy egy házas nőt csináltál fel.

– Rebecát – feleli szemlesütve.

Kezdeti döbbenetem ellenére közelebb lépek, és vállon veregetem. Mindig is reméltem, hogy előbb-utóbb megtalálja a helyét, és nem az utcán fog megrohadni. Gyerek ide vagy oda, de legalább lesz fedél a feje felett.

Matu az utcán nőtt fel, sosem ismerte a szüleit. Az éjszakákat a bányák körüli sátrakban tölti a többi hajléktalan munkással együtt, amikor éppen nem egy lány ölelő karjában pihen. Szám-talan éjjel maradtam vele odakint, ezért hiszi azt, hogy én is egy utcakölyök vagyok. Néha rohadéknak érzem magam, amiért előt-te is titkolózom.

Rebeca fivérei viszont a Nebessenből ideküldött öröket szolgál-ják, így nekik van otthonuk. Matu jól választott.

– Gratulálok – mondom biztatóan. – Rebeca gyönyörű és ked-ves lány.

– Én meg egy nincstelen utcapatkány vagyok lyukas gatyával. – A térdénél szakadt nadrágjára bök. – A bűdös életbe! Pénzt kell szereznem, különben az apja máshoz adja, mielőtt meglátszódna a

hasa. Annyim sincs, hogy egy istállót kibérelhessek. Valamit ki kell találnom, és a bányászkodáson kívül csak a verekedéshez értek.

– Mire gondolsz?

Nem válaszol.

– Most pihenned kéne, nekem meg sietni Emmához. Majd beszélünk. – Matu a zsebébe mélyesztí a kezét, és elindul a Bányaló felé. Emma két éve vette át elhunyt apjától az ivó vezetését, és egy egyedülálló, fiatal lánynak ez nem éppen a legbiztonságosabb munka, ezért amikor csak tehetjük, besegítünk neki.

Még nézem egy darabig a távolodó fiút. Amikor már nem látom, futásnak eredek.

Haza kell mennem.

A város északi részén fás rengeteg terül el, amit az itteniek mesziről elkerülnek. Itt fekszik a Bűnösök temetője, ahova a tolvajokat, gyilkosokat és erőszaktevőket földelik el. Átkozott a környék, azt rebesgetik róla. Valójában ez csak ostoba mese, de legalább mindenki távol marad a temető mögötti erdőtől.

Az apám által tákolt kis faházat az első fasor eltakarja. Mint mindig, most is csend és nyugalom uralja a helyet. Az eső áztatta falevelek és a nedves murva miatt viszonylag hangtalanul közelíthetem meg a sötét házat. Az ajtó megnyikordul, ahogy kinyitom, és a levegőt bent tartva lemerevedek. Semmi mozgás, nem kelt fel. Lassan kifújom a levegőt, és osonó léptekkel közelítem meg az ágát.

Tíiu a dohos pokróccal nyakig betakaródzva alszik. Lágy csókot lehelek a homlokára, és ekkor megijedek. A bőre tűzforró, verejtezíkezik, és szabálytalan légvételei olyan felszínesek, hogy alig hallom. Idegesen egyenesedem fel, próbálom felidézni, mit is kéne tennem. Négyéves volt, amikor a szüleink meghaltak, és nem emlékszem, hogy az azóta eltelt hét évben akár csak egyszer is beteg lett volna.

Köhögni is csak akkor hallottam, ha evés közben megnevettettem, és félrenyelt.

A polcokhoz rohanok. Gyertyát gyújtok, és keresgélni kezdek. Hiába kotorászok az összekoccanó üvegcsék és téglék közt, fogalmam sincs, melyik gyógyszer mire jó. Tíiu készítette őket, ő örökölte anyánk gyógyítás iránti szenvedélyét, én még a növények neveit sem ismerem.

– Ray?

Húgom reszketeg hangjára visszapördülök, átszelem a helyiséget, és az ágya mellé térdelek. Megfogom izzadságtól nedves kezecskéjét. Koromfekete haja a homlokára tapad, máskor sötét szeme fakó, amikor felnéz. Fogalmam sincs, hogyan segítek rajta, és rettegek, hogy őt is elveszítem. Nekem már csak ő maradt.

– Győztél – motyogja.

– Mit tegyek?

Próbál felemelkedni, ezért egyik tenyerem a hátához csúsztatom, hogy megtámasszam. Fejét a mellkasomnak dönti, és vékony ujjait a karomba mélyesztve megragad, nem ereszt.

Villámként cikázik át testemen a fájdalom. Szemhéjam elnehezől, a fejem mintha kettéhasadna, és az egész arcom lángba borul. Olyan éles kín hasít a mellkasomba, hogy elszakadva tőle a földre rogyok, arcom a fapadlón csattan.

Tíiu a könyökére támaszkodva lenéz rám.

– Sajnálom.

– Mi... mi történik? – nyögöm erőtlenül.

Küszködve felülök, az ágy szélének vetem a hátam, és a mellkasom dörgölve kapkodom a levegőt. Olyan nyomást érzek, mintha szikla alá szorultam volna.

Tíiu felpattan, meztelen lábcskájával a polcokhoz rohan, lekap pár téglát, és megemeli a tűzhely melletti, vízzel teli vödört.

– Vedd le az inged! – utasít, miközben meggyújtja az asztalon lévő gyertyákat is. Már nyoma sincs rajta a betegségnek.

Teszem, amit mond, de alig bírom megemelni a karomat. Segít levenni az inget, megsejmléli a rajta lévő szakadásokat, majd az egyik mentén továbbhasítja.

– Hé, az... ingem – zihálom.

– Menthetetlen, és muszáj bekötnöm a mellkasod, mert megrepedt két bordád. Dőlj előre!

Meg sem lepődök azon, hogy pontosan tudja, milyen sérüléseket szenvedtem.

Benedvesíti az anyagot, és elkezdi lemosni rólam a sarat. A jéghideg víztől megborzongok. Miután végez, az egyik tégelyt felnyitja, és kellemes illat csapja meg az orromat. A lila színű kenőccsel bekeni az egész hátam, majd a nedves inget átöblíti, kicsavarja, és körém tekeri. A halványan pislákoló fényben tüzetesen megvizsgálja az arcom, és úgy dönt, arra a másik kenőcsöt használja. Annak mocsárszaga van.

Miután mindezzel végez, hátraül a sarkára.

Megragadom a csuklóját.

– Az előbb... mi történt?

– Szerinted?

– Az egyik pillanatban még azt hittem, elveszítelek, utána meg... nem értem. Ilyen még sosem volt.

Fáradtan felsóhajt.

– Hívtál – rántja meg a vállát. – Győzni akartál, de nem sikerült volna, ezért segítettem. De hogy utána mi történt, azt én sem tudom. Próbáltam visszaadni a zúzódások fájdalmát, de... – Ajkába harapva elhallgat, és ujjaim lefejtve a csuklójáról átkarolja magát. – Nem ment, amíg haza nem értél. Talán olyan súlyosak voltak a sérüléseid, amiket én már nem bírtam el.

Dühösen fújtatva feltápaszkodok. Minden mozdulattal éles nyilallás hasít a mellkasomba. A szüleink halála után felfedeztük, hogy olyan erős érzelmi kapocs van köztünk, hogy Tiiu bárhol megéri, ha bajban vagyok. Nemcsak azt tudja megmondani, hogy gond van, hanem azt is, hol vagyok, és mi történik velem. Olyan, mint ha ilyenkor ő is ott lenne mellettem. Ahogy nőtt, egyre erősebb lett. Egy idő után észrevettük, hogy képes a szavait a fejembe ültetni, és ezek szerint most már ennél is többet tud...

A világunkban az istenek csak egyetlen embert ruháztak fel a mágia képességével: a volurt.

És ha valamit megtanulhattam a volurok létezéséből, akkor az az, hogy a mágiának mindig ára van! Amit a kishúgom művelt ma este, az életébe is kerülhetett volna. Koszos huszonnégy klitért kockáztatt, csak mert nem akartam csúfosan elbukni.

Apánknak is volt természetfeletti ereje, ő az állatok nyelvén értett. Ennek a képességnek kellett volna öröklődnie, ezért sem tudom mire vélni a húgom erejét. Ez már túl sok!

– Nem hiszel nekem, ugye? – Óvatosan teszi fel a kérdést, miközben feláll.

Az asztalba kapaszkodom, mert különben elesnék.

– Elnyeltem a fájdalmadat, hogy újult erővel küzdhess. Nem értem, te hogy bírsz ennyit elviselni, hiszen...

– Fejezd be!

– Ne kiabálj velem! – Meztelen talpa csattan egyet az öreg fapadlón.

– Nem kiabálok – morgom enyhültebben, de attól még a félelem megmarad bennem. Senki nem tudhat a húgom különleges képességeiről, hiszen az egész birodalomban csak a volurnak adatott meg a mágia gyakorlása, és ha Tiiut felfedeznék, egyenesen Nebessen el-lenségének kiáltanák ki. Halál várna rá.

- Valami bánt téged. Érzem, de nem látok a fejedbe.
- Még szerencse – morgom az orrom alatt.
- Pedig hidd el, próbálkozok. Előbb-utóbb az is menni fog.

Akármeekkora távolság legyen is köztünk, Tiiu bárhol képes megszólítani, és beszélni hozzám, és azt hiszi, idővel a gondolataimat is ki tudja majd fürkészní. Nagyon remélem, az a nap sosem érkezik el.

Miközben fájó végtagokkal az ágyamra süllyedek, Tiiu tölt egy csuporba vizet, és belecsöpögtet egy általa készített szert: valami altató, ami mindig egyből kiüt. Olyankor szokta adni, ha sérülten jövök haza, hogy a fájdalom mellett is tudjak aludni.

Míg felhajtom a kesernyés lötytyöt, előveszi a különleges tűkkel teli dobozkáját, és egyet a gyertya lángjához tartva átforrósít, végül belemártja a sűrű, fekete folyadékba, amelyet szintén ő kevert ki. Győzelmem jeléül újabb mintát készül rám rajzolni.

Az ágyam szélére telepedik.

– Holnap veszek neked új inget.

– Nem!

Tiiu fúj egyet erre.

Végig akarok sétálni a piacon, nézelődni, vásárolni és emberekkel beszélgetni. Találkozni olyanokkal, mint én. Élni az életem, szabadon, ahogy te is teszed – suttojja a gondolataim közé ezúttal, miközben a bőrömhöz érinti a tű hegyét.

– Ezt hagyd abba! – figyelmeztetem.

Mindig bolondnak érzem magam, amikor meghallom Tiiut a fejemben.

El tudod képzelni az életed a barátaid, a bányá és a verekezés nélkül? Bezárva a négy fal közé.

– Nélküled nem tudom elképzelni. Fogalmad sincs, mennyire fontos vagy nekem.

Kezdem érezni a szer hatását. Szemhéjam elnehezül, és fejem a szalmapárnára hanyatlik. Már majdnem álomba zuhanok, amikor Tiiu megtöri a csendet.

– Ígérd meg, hogy soha többé nem mész a Ketrecbe.

– Szükségünk van a pénzre – motyogom.

– Van elég összegyűjtött érménk lady Alasánál, és ha tényleg fontos vagyok neked, akkor te sem kockáztatsz. Annyira fafejű vagy, hogy azon se csodálkoznék, ha holnapra lombkorona nőne a homlokodra. Gondolkozz! Ha valami bajod esne, akkor ki vigyázna rám?

A gyomrom összeugrik szavai hallatán, de már nem tudok reagálni.

Tiiu kissé megráz.

– Ígérem – mondom ki végül, aztán a sötétség letaglóz.

Második fejezet

ENE

MEGFESZÍTEM A NEHÉZ ÍJAT, és minden koncentráció nélkül, rutinból célzok. Pontosan tudom, hova kell állnom, merre kell fordulnom, milyen erővel kell feszítenem a húrt, és milyen szögbe kell emelnem a kezem. Vakon is eltalálnám a célt, kivéve, ha átrendeznék a gyakorló pályát. A nyíl egyenesen a szalmabábu szívébe fúródik.

Damon Haren, a testőrök parancsnoka, a háta mögött összekulcsolt kézzel hajol a fülemhez.

– Közönségünk van, hercegnő – súgja óvatosan.

Damon négy szemközt vagy a többi testőr előtt sosem szólít hercegnőnek.

Leengedem az íjat, és megfordulok. Arcomról lefagy a mosoly, és helyét bosszúság váltja fel, ahogy meglátom a nevelőnőmet.

A gyakorlóteret körbevevő, boltíves folyosók árnyékában lady Brinah felháborodottan mutogat felém, és közben élénken magyaráz valamit Bagtasnak. Az ifjabbik mester mereven figyel, közben gúnyosan vigyorog. Minden egyes pillanatot megragad, hogy éreztesse velem, mennyire nem tisztel.

Átadom a fegyverem Damonnak, aki a két látogatóhoz kísér.

– Hercegnő – hadarja lady Brinah. – Már mindenhol kerestem.

– Tudhatta volna, hol leli – veti oda Bagtas, és bár meghajol felém, kemény tekintete a tisztelet legcsekélyebb jeléről sem árulkodik.

Lady Brinah lekicsinylően legyint, majd dundi karját összefonja maga előtt, és szidalmazóan szól hozzám.

– A hölgyek szalonjában már csak önre várnak, és ahogy elnézem, előtte még át kéne öltöznie.

Ez teljesen kiment a fejemből. Anyám borzasztó mérges lesz rám.

– Jó vagyok így – felelem. – Ne válassuk a királynét.

– Végre egy megfontolt válasz – motyogja a mester.

Rámorognék a férfit, de Damon – ismervé a heves vérmérsékletem – az új karjával megböki a lábam. A mester bosszúsan méreget, figyelmét nem kerülte el a mozdulat.

– Mi okból tisztelt meg minket a jelenlétével? – kérdezi higgadtan Damon a férfit.

– A király hívhatja, azt szeretné, ha ma részt venne a tanácsgyűlésen. – A mester hegyes orrát felrántva fintorra húzza a száját, és választ sem várva hátat fordít nekünk. A tanácssterem felé veszi az irányt. Tar fején izzadságcseppek fénylenek, és suhogva lendül utána a derekára csavart fekete kendő.

Utánozva a fennkölt stílusát, csíkba húzom a szám, és motyogva megismétlem a szavait, mire Damon újra megbök. Felnevetek, de a parancsnok komoly marad. Az egyik oszlopnak támasztja az íjat, és követi a férfit. Nem sok jót jelent, hogy apám őt is hívhatja.

Lady Brinah ekkor elnyújtott jajgatást hallat, mire felé fordulok. Nevelőnőm siránkozva felfelé tartja duci kezét, ahogy röpke imát intéz az égiekhez. Lenézek a sötétkék selyemtógámra, és tisztának

ítélem meg. Nem a legújabb divat, de elég elegáns. Nem tudom, mi lehet a nő gondja.

– Hozok egy vállkendőt, addig siess a szalonba! – bökdösi meg a hátam, és feddő pillantást vet rám.

Mivel a hölgyek szalonja és a tanácsterem a palotának ugyanabban a szárnyában található, Damon után sietek. Egy darabig a parancsnokkal egymás mellett haladva követjük a mogorva mestert.

– Ma reggel sem húzta ki a karót a seggéből – súgom Damonnak.

– Van, ami még neki is lehetetlen. – Elmosolyodva futó pillantást vet rám. – Valóban így állsz a királyné elé?

– Mi a baj a ruhámmal?

– A vállad, a karod és az egész hátad szabadon van – válaszolja, miközben ismét végignézi rajtam.

– Ezzel mi a gond? – torpanok meg. – A lányok ilyeneket hordanak.

Nebessenben majdnem állandóan tombol a hőség, a lenge se-lyemtógák, a len- és a bő ruhák, a lábaknál felvágott szoknyák és a hátat, vállakat megmutató viselet mindennapos a leányok körében. Csak a férjes asszonyok próbálják a hőség ellenére is takargatni az idomaikat.

– Te már nem vagy kislány.

– Ezt hogy érted?

Damon egy pillanatra eltátja a száját, majd a szemét forgatva simít végig rövid, gesztenyebarna hajján. Tudom, hogy szólni akar, de Bagtas a torkát köszörülve megáll a folyosó végén. Összerezzenve indulunk el újra. Amikor a mester már nem figyel minket, Damon közelebb húzódik hozzám, és teste szinte az enyémhez simul. Alig érek a válláig.

– Kellemetlen helyzetbe hozhatod a férfiakat, és ezt a hölgyek nem nézik jó szemmel – magyarázza. – Nem hiába javasoltam reggel, hogy át kéne öltöznöd.

– A testőröket talán idegesíti a viseletem?

– Nem róluk van szó. Ők mindannyian kedvelnek téged, ki-ki a maga módján, de ha most közel engeded magadhoz őket, akkor nem fognak tisztelni. Ne feledd, mi az életedet és a palotát védjük, és ehhez az kell, hogy vakon teljesítsük a parancsokat. A testőrök eddig hűgukként tekintettek rád, de most már nő vagy, és ez idővel összezavarhatja az ítélőképességüket. Akárcsak a tiedet.

Csalódottan nyugtázom szavait. Lady Brinah ugyanezzel nyaggat hetek óta, pedig én semmilyen változást nem érzek magamon. Még mindig sokkal gyerekesebb az alkatom, mint a korombéli udvarhölgyeké, így sem alacsony termetem, sem lapos mellem nem árulkodik arról, hogy felnőtt nő lennék.

– És mezítláb vagy.

Ez utóbbi fel sem tűnt. A gyakorlótér kellemesen meleg homokjában kényelmesebb mezítláb lenni, mint kemény talpú bőrsaruban. Kissé felemelem a szoknyám alját, és megszemlélem a homoktól szürkés lábfejem. Lady Brinah szívrohamot fog kapni.

– Ezt ne csináld! – szól rám Damon.

– Mit?

– Ne mutogasd a lábad.

– Ez csak egy láb – értetlenkedek. – Nézd, ez meg egy kéz.

Meglóbálom az orra előtt a tenyerem, mire nevetve elhessegeti. Látom, hogy mondani akar még valamit, de inkább csak megrázza a fejét.

– A lázadók miatt kell a gyűlésre menned? – terelem el a témát magamról. – Mi is a nevük?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Damon arca elkomorul.

– Felszabadítók, de nem lázadók, csak egy csapat csőcselék, egyszerű bűnözők.

– Csak azóta igényli atyám a katonai tanácsaidat, amióta felfordulás van Szabad Földön. Ez nekem eléggé baljóslatúan hangzik.

– Erről tudnod sem kéne – figyelmeztet. – A király rendkívül elfoglalt ember, sokkal fontosabb feladatai is vannak ennél, ezért bízott meg, hogy én tartsam a kapcsolatot a hadsereg parancsnokával. Gondolom, jelentést kell tennem.

– Mit keres a sereg Szabad Földön?

Damon hangosan csettint a nyelvével, rájött, hogy elszólta magát. A szája szélén meghúzódó mosoly viszont elárulja, hogy szándékosan tette. Tudja, hogy ha ő nem mond el nekem dolgokat, akkor magamtól járok utána, és az sosem végződik valami jól... vagy inkább illendően.

Pár hete hírül hozták, hogy Szabad Föld keleti részén egy maréknyi férfi szembeszállt a helyi örökkel, és szörnyű mészárlást végeztek. Állítólag vissza akarták venni a város irányítását.

– Szabad Földnek tudnia kell, hogy a király rajtuk tartja a szemét, ezért küldte oda Arutelu parancsnokot az embereivel. Egy nap alatt rendet tettek. A Felszabadítók elbujdostak, de csak idő kérdése, és mind bitón végzi. Ha ez megtörténik, te leszel az első, akit értesítek – kacsint játékosan, és a következő folyosó végén elköszön tőlem. Bagtasszal ők továbbcsúsznak.

Megállok a hölgyek szalonja előtt, mélyet sóhajtván erőt gyűjtök, és intek az ajtóban álló testőröknek, hogy beengedhetnek.

Lisandre királyné az udvarhölgyei körében hímez. Az íjászyakorlatokat erre a felettébb izgalmas tevékenységre kellett lecserélnem.